

Juanra de KOP: «L'essència del grup és la transformació social»

Un dels noms més importants de l'escena mètal i hardcore catalana presenta l'EP 'Per tots els focs que recordo'

KOP | Juan Miguel Morales

Malgrat dues dècades de trajectòria, en Juanra Rodríguez reté encara a la memòria els dos grans concerts del passat febrer a la sala Salamandra, en què va fer amb **KOP** un *sold out* (el dissabte 22) i aplegar prop de 700 persones entre el públic (diumenge 23). Avui, arribant amb la primavera, es publica el nou EP de la banda -de moment en format digital-, sota el nom *Per tots els focs que recordo* (Kasba, 2020). De ben segur que aquest nou treball rebrà també una bona acollida, aplegant sis títols característics de **KOP**: "Revolta", "Vides rebels", "Acció directa", "Guerrilla de la comunicació", "No te rindas" i "Desalojos son disturbios". En parlem amb en Juanra, vocalista del grup.

Des que vau néixer el 1998, feu directes punyents arreu. Quina actualitat tenen encara les vostres sigles Kolumna d'Odi Proletariat?

La primera formació de **KOP** la composàvem gent del Gironès, de Vilafranca i de Barna i, diguem-ne que la nostra base operativa era a Celrà. El primer disc, *l'Internacionalista* (Propaganda pel Fet!, 1999), el vam publicar l'abril de 1999 i des de llavors hem fet centenars de concerts, en els quals la nostra contundència ha estat un tret diferencial.

El nostre nom és fruit del moment històric. A finals de 1989 queia el mur de Berlín i poc després

l'intel·lectual Francis Fukuyama decretava que el liberalisme havia guanyat la batalla de les ideologies i sentenciava el final de la història. Mentrestant, aquí, el Partit Popular governava folgadoament i asseguraven que el creixement econòmic no tenia sostre. Tothom començava a embarcar-se en aventures financeres i es compraven segones residències i la classe obrera, ens deien, havia deixat d'existir: de sobte tot era una classe mitjana que aspirava a pujar d'estatus en l'ascensor social. Amb el nostre nom contestàvem a diverses qüestions del moment. Quina actualitat té? La mateixa que poden tenir noms com la **Polla Records** o **Segismundo Toxicómano** o tants i tants altres. Són noms d'una altra època, però el que sí que és simptomàtic és que les nostres lletres tinguin absoluta vigència 20 anys després.

La música metàl i hardcore-punk en quina mesura treu a lluir i/o canalitza l'odi i la ràbia per les injustícies socials?

Per nosaltres, la música és una eina de comunicació i compromís. Jo soc d'aquelles persones 'trasnochadas' (o passades de moda) que encara creuen que es pot canviar el món. I la música és un art que arriba directament al cor de la gent, no és controlable ni pels estats ni per les fronteres, i per tant pot travessar tota mena de censures o mordasses. Per això es converteix en quelcom tremendament especial i en terriblament perillós per al poder.

El contingut de les nostres lletres és polític i nosaltres utilitzem qualsevol mitjà per difondre unes idees de protesta contra tot allò que ens oprimeix. De la mateixa manera que, en el seu dia, també ho van fer els muralistes Diego Rivera o Carles Fontserè, o els músics **Víctor Jara** i **Lluís Llach** o tants i tants d'altres que van posar el seu art al servei de les idees. L'essència del grup és la transformació social, sempre des del concepte de les mobilitzacions col·lectives. Igualment per nosaltres és bàsic buscar la coherència entre el que diem i el que fem.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=OBXm3RSksCo>

Les vostres lletres també tenen cura del que diuen, per la forma lírica i pel contingut social i polític. Com trebal·leu el discurs de KOP?

La vessant o estructura política ja és evidentment com la fem. La part lírica potser és una mica més complexa perquè sempre busco que el llenguatge tingui una sonoritat d'acord amb allò que està expressant. Trobar aquesta harmonia no sempre és fàcil.

Per què cal despertar encara l'adrenalina del públic amb la música en ple segle XXI?

La música és una de les arts més completes quant a la possibilitat d'arribar a les emocions. I això és tan vital avui com el segle passat.

Quin pas endavant feu respecte *Revolta* (Kasba, 2018), en el nou EP?

Hem volgut fugir de la manera actual d'enregistrar les cançons en què tot queda massa digitalitzat i amb un so poc natural. La nostra idea era fer una revisió del treball històric de la banda i tocar un tema de cada disc tal com sona avui en dia en els nostres directes. Per tal d'aconseguir-ho ens n'hem anat a una masia del Penedès, Cal Pau, i allà hem gravat les cançons tots alhora, sense trampa, en una sala amb pedra natural i bigues de fusta de dos pams: increïble. En temps de 'megues' i mp3, enregistrar un disc d'una forma més artesanal ha estat una molt bona experiència. Sincerament, crec que hem aconseguit allò que buscàvem. A part que treballar amb **Santi Garcia** sempre és una garantia i una tranquil·litat per nosaltres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=PSrQi0hqtgY>

Com viviu el fet que la societat es digitalitzi i es virtualitzi cada vegada més?

Ho portem bastant bé, la veritat. No som d'aquelles bandes que sempre estan remugant i queixant-se perquè han baixat les vendes, etc. Pensem que la cultura és una necessitat de primer ordre per l'ésser humà i en aquest sentit estem contents que la música estigui a l'abast de tothom i de manera gratuïta. A mi, personalment, el que menys m'agrada d'això és la qualitat amb què s'escolta. Amb la digitalització també ha arribat una nova manera de comprimir la música, per tal que arribi als nous formats i per poder emmagatzemar-la en petits dispositius com els telèfons mòbils, llapissets, etcètera, que fa que es perdin textures i qualitats en les quals alguns encara posem esforç i il·lusió. Però bé, són danys col·laterals, és més important que pugui arribar a

tothom.

Tu et vas emmirallar en la veu de Sepultura, t'has trobat que hi ha artistes joves que s'emmirallen en KOP? Quins artistes novells t'interessen?

Bé, en qui més em vaig fixar a l'hora de cantar era amb en Carlos, de **RIP**. Però **Sepultura** va ser una de les bandes que més ens van influenciar en el seu moment. Pel que fa artistes novells, hauríem de definir el terme, però si per novells entenem que acaben de sortir i tenen un únic treball, diria que m'interessen molt **Eterns**, de Catalunya (que han gravat el primer àlbum i fan hardcore street), **Rotten XIII**, d'Euskal Herria, i també **Tribade** i la seva conceptualització d'espectacle, dinamisme, vestuari i missatge feminista.

En ocasions recents has convidat dones en els teus discos i concerts (Marta The Capaces, Pimen Milenrama, Momo de Violets, Triki de Los Tronchos o Carla Uyn. Quins canvis creus que són necessaris perquè el feminisme triomfi també al món de la música?

Els mateixos que són necessaris perquè triomfi a la societat: l'empoderament de les dones i que els homes deixem a banda els nostres privilegis. El feminisme és el futur i l'esperança.